Phantasterne

PHANTASTERNE

Fortælling

Hans Egede Schack

imprimatur

Hans Egede Schack
Phantasterne
efter Tredie Oplag 1899
Denne Udgave 2019
imprimatur
ISBN 9788740974423

I.

For faa Aar siden stod der i en Egn i Sjælland et gammelt, ærværdigt Egetræ, om hvilket Egnens Beboere med en vis Stolthed plejede at fortælle, at det var over sine tusind Aar gammelt. Formodenlig har denne Beretning dog neppe været ganske historisk; og det var da maaskee i Fortørnelse over denne idelig gjentagne Usandhed, at Himlen engang i en Novembernat aabnede sine Porte og lod en Storm udgaae, der knækkede Egnens Stolthed. Om Morgenen laae denne henstrakt paa Marken, og Sognets træskoklædte Ungdom trampede nysgjerrig omkring i den store afbladede Trætop, som hidtil kun havde baaret de lette Fugle. Man maalte, hvor mange Skridt Træet havde indtaget i Højde og Brede, og den Ene viste den Anden det Sted, hvor det var brudt, med det idelig gjentagende beklagende Udraab: „See, saadan sad det!" — Præsten, som selv var nede at beskue den Faldne, tolkede den almindelige Sorg ved at udbryde i et alvorsfuldt: „Fuit Ilium!" hvortil han, skjøndt vistnok mindre passende, endnu føiede: „Fuimus Troes!" Herremanden, min ærede Farbroder, paa hvis Grund Træet havde staaet, erkjendte, at det havde været fælles Eiendom, og viste sin liberale Tro i Gjerningen ved at lade det uddele til Brændsel blandt Sognets Fattige. Og Huuslæreren, som ikke var uden lærd og æsthetisk Dannelse, bemærkede i den Anledning, at det tusindaarige Træ, der havde sin Rod i Hedenskabet, saaledes ogsaa havde faaet en hedensk Ligprædiken og en hedensk Begravelse.

Det vilde være ubilligt at trætte Læseren med de man-

ge Sagn, der i sin Tid bleve berettede om benævnte gamle Eg, saa meget mere som adskillige af Landets andre gamle Ege sikkert vilde gjøre Fordringer gjældende paa de fleste af dem: mangen Rosenmund skal her en Sommeraften have ladet sig bøie til det første Kys, medens Ellekonen bryggede nedenfor paa Engen og kastede sit Taageslør om Træet; i Vinternætterne derimod skal man ofte have seet den gamle, langskjæggede Trold her „blege Sølvpenge i Maaneskin". — For noget mere end en Snees Aar siden vare de Personer, som hyppigst færdedes paa dette Sted, dog af en mindre poetisk Natur, da det nemlig var den sædvanlige Samlingsplads for mig og mine to Venner *Christian* og *Thomas*. Den Første var en Søn af Præsten og havde i nogle Aar været bestemt til Seminarist, maaskee ikke uden Hensyn til det usædvanlig gode Skolelærerkald, som min Farbroder havde at give bort; men da hans Faders Omstændigheder imidlertid forbedrede sig, forlod han den begyndte Bane og havde nu i Egenskab af studiosus artium viet sig til de classiske Studier. Den Sidste beklædte en Kohyrdes Værdighed paa „Gaarden" og var især den, der havde Deel i Valget af vort sædvanlige Mødested, dog neppe saameget af nogen fremtrædende Sands for Naturens Skjønhed, som fordi han herfra havde det bedste Overblik over sine Undersaatter, de 56 røde Køer og den blissede Tyr fra Tyrol — næst Egetræet Egnens største Mærkværdighed. I en Huulhed i Egen laae Tobakspiberne, som hjemme vare forbudne Varer, men her bleve tændte med roligt Alvor og en vis Ligegyldighed, som om det var en Sag, der var ganske i sin Orden: dog forvissede man sig iforveien om, at ingen Uvedkommende var i Nærheden. Thomas præsterede Ild af sin Fyrtønde og skulde desuden hos Landsbyens Handelsmand besørge Indkjøb af den fornødne Biskop-Tobak: til Gjengjæld blev han derimod holdt frit med Tobak, og Udgifterne reparteredes alene paa os Standspersoner.

Begge mine Venner vare iøvrigt noget ældre end jeg, — Christian næsten eet, Thomas et Par Aar; men da jeg i Lærdom idetmindste var Christians Ligemand og overfor Thomas nød Autoritet som Herremandens Brodersøn og præsumptive Arving, var denne Forskjel ikke tilhinder for vort Venskab. Christian og jeg havde fra vor første Barndom af næsten ikke havt anden Omgang med Jevnaldrende end vor egen og havde derfor altid maattet betroe os til hinanden, naar vi havde Noget, som trængte til at betroes; og vi fandt saa stort Behag i disse gjensidige Forklaringer, at vi efterhaanden ikke blot meddeelte hinanden vore ydre Livsbegivenheder, men ogsaa vore indre Fata og Luftslotte, som man ellers i den unge Alder almindelig beholder for sig selv. Da vi tidlig havde begyndt at studere først Holberg og siden uden Valg en broget Samling af højst forskjellige Forfattere, og derhos altid havt Tid og Ensomhed nok til at sysselsætte vor Indbildningskraft med det Læste, saa blev det efterhaanden en mere og mere sikker Regel, at vi, naar først Dagens Begivenheder vare afhandlede, begave os paa Reiser ind i Landet Ginistan, — et Navn, hvormed Digterne dengang hyppig prydede Phantasiens Verden. Her vare vi som hjemme og bevægede os der med langt mere Sikkerked end i det virkelige Liv, hvor vi endnu led en Deel af vor Alders Usikkerhed og Undseelse. De udødelige Bedrifter, vi i Tankerne udførte, bleve da paa en Maade fælles Eiendom, saa at hver tilegnede sig, hvad der behagede ham bedst, og deri gjorde sig selv til Helten, men da ogsaa uden smaalig Avind indrømmede den Anden samme Ret. — Ved disse Underholdninger fungerede Thomas i Begyndelsen som stiltiende og upaaagtet Tilhører; men efterhaanden havde han tiltaget sig baade Sæde og Stemme, og uagtet han derved af og til forvoldte os ikke ringe Bryderi, saa var dette nu dog engang blevet en fait accompli, som ingen af Parterne tænkte paa at forandre.

Naar jeg nu „sætter mig ved mit Skrivebord for til Papiret at fængsle" nogle af hine fælles Udflugter, da skeer dette dog just ikke i den Hensigt at give Exempler paa pindarisk Digterflugt eller endog blot paa sporadisk Geniblik: det er tværtimod Meningen at minde den ærede Læser om de samme Ungdommeligheder eller, om man vil, Barnagtigheder, som han selv paa et lignende Punkt af sit Liv gjorde sig skyldig i, dengang ogsaa han phantaserede og trak de store Vexler paa Fremtiden, som denne aldrig honorerede. — Mange Mennesker føle, naar de ikke ere Børn mere, næsten Undseelse ved at tænke paa den Tid, da de saaledes gjorde sig til Helten i Alt, hvad de hørte og læste; men man finder dog som oftest deri curiøse Spor af den Maade, hvorpaa man siden gjør sig til Helt eller Nar i Livet; og det forekommer mig ogsaa, at jeg kan spore Sligt i mine og mine daværende unge Venners Phantasi-Bedrifter. — Af saadanne maa den ærede Læser berede sig paa, i denne Biographi over tre Phantaster, at finde flere end af virkelige saakaldte Begivenheder; thi en Phantast udvikler sig gjennem Phantasier, ligesom andre Mennesker gjennem Handlinger og Begivenheder.

Saaledes vare vi da engang for endeel Aar siden samlede paa vort sædvanlige Mødested. Det var den 18de Juni; og da Christian just den Dag fyldte sit 16de Aar, modtog han i Anledning deraf Selskabets deeltagende Lykønskninger. Efterat have takket i faa, men velvalgte Ord, foreviste han de modtagne Foræringer, og vi gjennemgik derpaa i nogen Tid, hvad Mærkeligt der var passeret siden vort sidste Møde. Under Samtalens Løb bemærkede jeg, at denne Dag i sig selv var mærkelig, og idet Christian bejaede dette, tilføiede han med nogen Selvfølelse, at det just ikke var Enhver givet at være født den 18de Juni 1815. Da Thomas efterat have indrømmet Rigtigheden heraf yttrede Tvivl om, at denne Dag var mærkeligere end alle andre Dage i Aaret,

underrettedes han med maadeholden Overlegenhed om, at det var den Dag, da Napoleon blev slaaet ved Waterloo: — en Meddelelse, som han imidlertid modtog temmelig urørt med det Svar: „Naa ja, det har jeg nok læst Beskrivelse om; men ellers kunde det da skille os lige meget."

En saadan Tale kunde paa den Tid ikke Andet end være meget tirrende for en ung Studiosus. Napoleon den Tredie havde da endnu ikke begyndt at skure Trylleglandsen af Napoleon den Førstes Billede: tvertimod straalede dette dengang i sin største Glorie, og man mødte overalt Gjenstande, der tjente til dets Forherligelse. Enhver Pakke fra Egnens Læseselskab indeholdt Memoirer, enhver Avis Anekdoter om ham; paa Havestuens Væg hang hans Portrait, paa Onkels Snuusdaase saae man ham mellem St. Helenas Taarepile; skulde der synges i vore landlige Soireer, sang man Bertrands Afskedssang, og skulde der dandses, spillede man Hertugen af Reichstadts Vals. Kort sagt, Napoleon var dengang Helten i fast enhver Phantasi; og det var saaledes umuligt med Rolighed at finde sig i den unge Kohyrdes Kulde.

„Nei," tog jeg derfor ivrigt tilorde, „deri tager Du ganske feil, min gode Thomas! Det kunde slet ikke skille os lige meget. Thi Napoleon var en Ven af os Danske, og havde han vundet, saa havde vi ikke mistet Norge, men faaet Sverrig til. Og havde der været noget Ordenligt ved os dengang, saa havde vi ogsaa baaret os anderledes ad og hjulpet ham lige til det Yderste med Alt, hvad vi havde. — Det har jeg just tit tænkt paa," fortsatte jeg, „at jeg kunde have Lyst til paa den Tid at have været Konge i Danmark istedetfor ham, vi havde. Saa skulde jeg have fløiet med Armeen igjennem Tydskland og være naaet til Waterloo just om Aftenen mellem 7 og 8. Hvor jeg skulde styrte mig over Preusserne, netop da de mest trængte ind paa Franskmændene! — Jeg kan ret tænke mig Napoleon, holdende midt i Slaget paa en Høide

mellem Ney og Soult og allerede troe Alting tabt, da Soult i det Samme viser ham en urolig Bevægelse blandt Preusserne og nye Colonner, som sees i Horizonten. Ney udraaber, at det er Grouchy. „Nei" svarer Keiseren kort, idet han tager Kikkerten fra Øiet: „det er blot flere Englændere: de have rød Uniform." — Men paa een Gang sprænges Preusserne til alle Sider; deres Ild ophører, og det røde Cavalleri giver de utvetydigste Beviser paa, at det ikke betragter dem som Venner."

„Ja, jeg vover da nok vort Hestfolk," udbrød Thomas med Tryghed, „og det lige mod hvem det skal være! — Det troer jeg da, at der ikke er Nogen, som kan være bedre ridendes, end baade det ene og det andet Slags af dem. For det har jeg selv seet forgangen Høst, da jeg fulgtes til Manøvren med vor Niels og Stykhesten, — saa at Løgn er det ikke; det veed jeg da."

„Aa nei," svarede Christian, „men jeg maa dog bemærke, at de danske og de neapolitanske Heste vistnok ere de bedste, der gives til Kjørebrug, men det er neppe afgjort, at de ere i lige saa høi Grad udmærkede Rideheste; imidlertid anseer jeg det for utvivlsomt, at de overgaae Preussernes. — Naa, men hvad siger nu Keiseren til den Vending af Sagerne?"

„Jo, han bliver godt fornøiet og siger: „Ou'est-ce que cela! — De splintre jo Preusserne —"."

„Nei, lad os tænke efter, hvad han kan sige paa Fransk."

„Paa Fransk? Ja, det er nu ikke saa let. — — Han kunde vel sige: „Ils écrasent les Prussiens! — Mon dieu! ce sont des Danois: — voila leur jeune roi! ah, le brave garçon; il a sauvé la France!" — See, det synes jeg kan blive et ganske morsomt Øieblik, naar nu vi To mødes der midt paa Valpladsen: den unge Chef for det oldenborgske Huus, jeg, som idag leverer min første Bataille, — og han, der har leveret hundrede og selv skaffet sig sin Krone, som han dog idag

kommer til at takke mig for. Det, mener jeg, man kan kalde en rigtig belle alliance."

„Ja, det kan jo kanskee nok have sin Rigtighed altsammen," sagde Thomas efter et Øiebliks Pause. „Men ellers er det da min Mening, naar jeg tænker over den Sag, at han saa ogsaa skal give os noget for det: — for ellers ligner det ikke Noget, at vi skulde gaae afsted for at gjøre det ud for Folk, som vi ikke kjende til."

„Veed Du da ikke, Thomas! at der staaer skrevet, at Hver skal ikke blot see paa sit Bedste, men ogsaa paa Næstens tillige?"

„Ja, der staaer saa Meget skrevet: det er ikke saadan til at rette sig efter altsammen. Havde Kejseren hjulpet os, saa havde han sgu nok villet have Noget for det."

„Ja, vi faae ogsaa Noget: Du behøver ikke at være bange. Dengang han vilde have den russiske Kejser med sig, bød han ham den ene Halvpart af Europa; og nu kunde han vel ikke byde os Mindre. — Forresten vilde jeg nok for det Første nøies med det, som hørte under Danmark i Unionstiden."

„Aa ja, det kunde jo ogsaa være godt nok, — forsaavidt," svarede Thomas. „Men ellers var det da det Bedste, om vi havde Landkort at see paa. Saa kunde vi faae rigtig Redelighed paa, hvordan det skal være altsammen." — Jeg søgte at efterkomme dette Forlangende ved at tilbyde et lille Europas Kort, som fandtes paa Indersiden af min Tegnebog. Men efter sin Sædvane var Thomas ikke rigtig tilfreds: „Det er jo saa gniddret, at man ikke kan see den ringeste Ting paa det," sagde han. „Jeg kan ikke engang see at finde Sjælland." — „Jo, den lille Ø der, det er Sjælland." — „Naa, saa det Knappenaalshoved skal være Sjælland! — Det er da ellers, hvad man kalder reentud at gjøre Nar af Folk. Paa den Maade blev vor By ikke saa stor som en Myre engang."

Christian, som havde siddet og gjort en rød Rose grøn

ved at tilrøge den med Tobak, betragtede nu Kortet nogle Øieblikke og sagde derpaa: „Veed Du hvad? Det, der hørte til Danmark i Unionstiden, bliver for lidt. Vi burde egenlig have alt det, som nogensinde har hørt under Danmark; men jeg indrømmer, at der for Tiden neppe er nogen Udsigt til, at vi kan faae England med; thi ved sin Beliggenhed som Ø og sin store Sømagt vil det vel for det Første være sikkret imod vore Angreb. Men kan vi ikke faae Knud den Stores Erobringer, saa vil vi idetmindste have alle Valdemar Seirs og Dronning Margrethes. Foruden Norge og Sverrig vil jeg saaledes ogsaa have For- og Bag-Pommern, Meklenborg og det egenlige Preussen, samt Oldenborg, der jo dog naturlig maa høre under den ældre oldenborgske Linie, altsaa under det danske Kongehuus. Hermed følger da ogsaa Hamborg, Liibeck, Bremen og Verden, samt for Afrundingens Skyld vel helst hele Hannover. Ligeledes bør Esthland, Kurland og Liefland, Ingermannland, Karelen og Kexholm igjen forenes med Danmark. Finland, som ulovlig er frataget Sverrig, maa Rusland ogsaa rykke ud med, saa at vi altsaa faae alle Østersøens Kyster under os. — Naar det er gjort, tænker jeg at ville oprette det Hele til det *østersøiske Keiserdømme*, hvilket Rige dog blot skal kunne arves af Sværdsiden, og ikke af Spindesiden, da en Kvinde aldrig vil kunne styre en saadan vældig Stat som det østersøiske Keiserdømme. — I Vesterhavet vil jeg strax bemægtige mig Helgoland; og hvad Ørkenøerne og Shetlandsøerne angaaer, da tænker jeg vel, at man skulde kunne true England til godvillig at afstaae disse gammelnorske Besiddelser, ialfald mod Udbetaling af den Pengesum, hvorfor de i sin Tid bleve pantsatte; — thi, som bekjendt," vedblev Christian i en løselig henkastende Tone, der dog ikke var ganske fordringsfri, „bleve de jo af Christian den 1ste, der altid var i Pengetrang, overdragne til den skotske Kong Jakob den 3die, som Sikkerhed for Christians Datter Margrethes Medgift, men senere ingensinde

indløste."

Ved disse Ord, ligesom overhovedet, naar han lagde betydeligere historiske Kundskaber for Dagen, saae Christian sig om med en Mine, der fordrede Anerkjendelse, Noget, der dog neppe tilstrækkelig blev ham til Deel; thi jeg var altfor bekjendt med Kilden, hvoraf han øste sin Indsigt, til ret at paaskjønne denne, og for Thomas havde et Mere eller Mindre paa dette Omraade ikke Stort at betyde. — Christian var imidlertid for vant til ikke at blive paaskjønnet, til at dette skulde have nedslaaet hans Mod. Idet han igjen tog sine Øine til sig, vedblev han efter paany nogle Gange at have ladet dem glide hen over Kortet: „Naa ja, — ja, ellers er der jo forresten i Vesterhavet ikke just Meget, som før har tilhørt os;" — — men af hans længselsfulde Blikke at dømme frygter jeg dog for, at det tilsidst alligevel vilde være gaaet ud over England, uanseet dets Beliggenhed som Ø og store Sømagt, hvis vi ikke, til al Lykke for det, pludselig vare blevne afbrudte ved Avlskarlen Jakobs Raab: „Thomas, skynd Dig nu at vande Kvæg og kom saa hjem og faa Mad! Det er strax Middag."

Denne dobbelte Opfordring tilstedte intet Ophold og afvendte saaledes for Øieblikket Faren fra det truede Albion. — Thomas tog Tyren fra Tyrol under sit eget Tilsyn, medens vi Andre dreve det fredeligere Kvæg; og saaledes ankom vi lykkelig hjem til Brønden, som af alle Gaardens Folk blev erklæret for bundløs, og som det ikke engang var raadeligt at ville søge Bund i. Thi engang, da en mere vantro Herremand havde nedsænket et Toug paa hundrede Favne i den og hængt et tungt Bismerlod paa Enden, saa var det rigtignok, som om man havde fundet Bund; men da man drog Touget op, saa var Bismerloddet borte, og istedetfor hængte der en Horsepande, der rigtig grinede af Folkene, som droge den op. „Og hvad det skulde betyde, det kunde jo nok Enhver begribe."

Om Aftenen, da Træets Skygge var bleven saa lang, at den naaede helt over til Stengjærdet, samledes vi atter hos Thomas, der ligesom hans Forgængere, de græske Hyrder, var ifærd med at danne kunstige Fløiter, idet han ved Hjælp af sit Knivskaft bankede Barken af en Pilegreen løs uden dog at slaae den istykker, udtog det hvide Træ, skar det til og derpaa satte det ind igjen. „Nu skal I høre, at jeg kan spille!" tilraabte han os, og blæste derpaa et Stykke, der blot havde behøvet den jydske Hede til Baggrund for i alle Maader at være ligesaa sørgeligt som Hjeilens berømte Fløiten. Efterat denne Kunstnydelse havde varet en passende Tid, bragte Christian igjen Samtalen over paa Krigsbedrifter og spurgte mig, om jeg havde tænkt paa noget yderligere Tog.

„Nei," svarede jeg, „men da jeg før gik nede i Haven, tænkte jeg paa, hvordan det kunde være at komme hjem igjen efterat have udført alt det, vi have talt om, og efter saaledes at være bleven Keiser af Østersøen. — Jeg vilde da gjøre mit Indtog i Kjøbenhavn, der just ligger passende til at være Hovedstad for saadant et Keiserdømme, og komme hjem, efter f. E. syv Aars Fraværelse, med hele Hæren.

Indtoget skulde skee gjennem Vesterport, og mine tolv berømte Marschaller skulde ride nærmest ved mig, sex foran og sex bagefter; de kan gjerne hedde ligesom Napoleons Marschaller og i det Hele være de samme: vi kan jo lade, som om han havde nogle andre. De skal da ride tre og tre ved Siden af hverandre, 2 Geleder foran mig og 2 bagefter. I det første vil jeg have Murat, der skal være Konge i Spanien, Bernadotte, som skal have Neapel og Sicilien istedetfor Norge og Sverrig, som jeg jo selv vil have, og Poniatowsky, der skal være Konge i Polen: det er den kongelige Række. I andet Geled komme Prindsen af Eckmühl Dawoust, Prindsen af Eszlingen Massena og Prindsen af Moskva, Ney: det er den prindselige Række. I tredie Geled kommer Hertugen

af Dalmatien Soult, Hertugen af Montebello Lannes og Hertugen af Abrantes Junot: det er Hertugernes Række. I fjerde Geled endelig vil jeg have Vendeens General Hoche, Ægyptens General Kleber og Marengos General Dessaix: — de Tre kan nok undvære Titler." — Denne sidste Yttring, troer jeg, skrev sig dog mindre fra mig selv end fra min Farbroder, ligesom jeg i det Hele er tilbøjelig til at antage, at min store Kyndighed om de franske Marschallers Titler og Værdigheder ikke var uden Forbindelse med hans specielle Interesse for den gloriøse Periode, hvori hans Ungdom indtraf. — Men uden at forringe min Nydelse med Reflexioner af denne Art vedblev jeg:

„Imellem de to første og de to sidste Geleder er der en Afstand af omtrent en Snees Alen: — der rider jeg alene. — I det samme Øieblik, jeg rider ind ad Porten, falder det første af de 101 Kanonskud, og en vældig Jubel udbryder i Staden, men næsten i Sekundet standser den igjen; thi man veed, at nu kommer Keiseren. Men da man saa virkelig seer ham, idet jeg langsomt og ene kommer ridende ud af den lange, mørke Port, saa udbryder Begejstringen endnu ti Gange stærkere: alle Mandfolk svinge med Hattene og raabe Hurra, og Damerne vifte fra Vinduerne med deres hvide Tørklæder: Menneskene myldre paa Gaden, og paa Torvet springe Guldæblerne i Springvandet."

Christian, som med megen Interesse havde fulgt det hele Seierstog, tilkjendegav nu sit Bifald, da jeg standsede for at drage Aande. „Men," sagde han lidt efter, „der kunde være Adskilligt at tilføie. — Den Hest, Keiseren rider paa, mener jeg saaledes, bør være hvid, og han skal selv være i rød Husar-Uniform med Stjerne paa venstre Side af Brystet og fire smaa Guldduskер paa høire Side; dog bør han bære sit særegne lange Slagsværd i simpel Staalskede, det samme, som han har brugt i alle sine berømte Seire. — Ude ved Damhuset vil jeg have, at den første Deputation skal

komme mig imøde, og den følger da med Toget til Byen. I Porten selv staaer Magistraten og de 32 Mænd; og Overpræsidenten holder Tale." — —

Thomas, som allerede flere Gange havde viist Lyst til at faae Ordet, benyttede sig her af en Pause, medens Christian gjorde nogle ivrige Træk af sin Pibe: „Ja, men see nu hvad Vesterport angaaer, saa kommer der ikke til at staae 32 Mænd: den Sag er baade vis og sikker."

„Det var som Fanden! Vil Du jage dem ud da?"

„Nei, det behøves ikke."

„Saa?"

„Nei, de kommer slet ikke der. For Vesterport, den kjender jeg nu meget godt til; jeg har været der over en Snees Gange, og det baade paa den ene og paa den anden Maade. Og naar Mandskabet der skal rigtig ride i Geleder, om det saa ogsaa blot er tre Mand høi, saa er der ikke nogen Plads til, at 32 Mænd kan staae der og gjøre Taler."

„Meget rigtig, Thomas!" svarede jeg. „Vesterport maa holdes ryddelig; men de kan jo faae Plads paa Volden over Porten."

„Over Porten!" raabte Christian. „Troer Du da, at de 32 Mænd skal agere Transparent? — Og saa glemmer I nok, at Overpræsidenten skal holde Tale. I vil dog vel ikke forlange, at han skal staae deroppe og skrige ned paa Gaden?"

„Naa ja, saa kan han jo tie stille. Der er jo Ingen, der har bedt ham om at sige Noget."

„Jo vist er der saa!" sagde Christian. — „Baade Magistraten og alle Borgerne have bedt ham om det."

„Da var det sgu dumt af dem. Men saa Meget er vist, at i Porten kan han ikke være. For det Første er der ingen Plads. Og for det Andet maa man ikke fordærve Keiseren det Øieblik, da han rider der alene, medens Alles Øine nu vente paa ham indenfor. Det er just det Bedste af hele Indtoget, hvor han rigtig kan føle Forskjellen mellem den Tid, da han drog

bort for syv Aar siden, og den, da han nu kommer hjem saa mægtig og berømt. Og inde i Porten lyder desuden Hestens Hovslag saa deilig huult, naar man rider der alene — Nei, Christian! Magistraten og de 32 Mænd maa Du slaae ihjel."

„Nei, Conrad!" — dette var mit Navn — „Det gjør jeg paa ingen Maade. Der kommer just en af de 32 Mænd herud og besøger os næsten hver Pintse — Grosserer Jansen, som Du selv har seet hos os — og han siger netop ogsaa, at altid, naar der er Tale om Indtog og saadant Noget, saa skal baade Magistraten og de 32 Mænd med; og det kan man ogsaa see overalt, hvor man læser om den Slags Ting. Og derfor maa det ogsaa være saaledes her, hvis der ellers skal være nogen Orden i det Hele. Derimod skal jeg overtænke, om man maaske kunde finde nogen anden Plads til dem."

„Ja, jeg har saamænd ikke det Mindste hverken mod Magistraten eller de 32 Mænd. Jeg vil blot ikke have, at de skal staae og fylde op i Porten. — Men hvor blev Thomas af?"

„Han ligger der og studerer Landkortet."

„Thomas!"

„Halloi!"

„Nu skal vi hjem. Men lad os først høre, hvorledes Du vilde have det?"

„Ja, det er nu ikke just saadan til at løbe til. — Men ellers har jeg da tænkt paa, at jeg nok vilde have alt det, som I Andre have snakket om; og saa vilde jeg nok ogsaa have det, der har tilhørt Keiser Bonaparte, som Conrad skal ud at stride for. Og de Lande, som den tyrkiske Røver har at regere over, dem synes jeg da ikke, at saadan En skulde blive ved at have til at pine og plage: saa dem har jeg ogsaa tænkt paa, at jeg da hellere vilde have, end at han skulde have dem. Og saa er der jo da ogsaa Jødeland, om det ellers er til endnu. — — See, det havde jeg tænkt kunde være rimeligt; og ellers veed jeg ikke Noget, som jeg saadan større brød mig om."

„Du er virkelig nøisom, Thomas!"

„Ja, det kan jo ikke nytte at forlange Mere, end man kan vente at faae sig tilstaaet."

Da vi saaes næste Dag, yttrede Christian strax: „Nu har jeg bestemt, at Magistraten og de 32 Mænd skal staae paa en Tribune ude ved „Sorte Hest," hvor jeg veed, at Kjøbenhavns Grund begynder, og saa kan Cancelliet tage Plads inde ved Frihedsstøtten. — Men har Nogen af Jer tænkt paa, hvad Kongen skal hedde?"

„Valdemar," svarede jeg.

„Ja, det har jeg selv tænkt; men skal han nu hedde Valdemar den Fjerde eller den Femte? Det har jeg været meget i Tvivl om."

„Den Fjerde! — Valdemar Seirs Søn kom jo aldrig til at regere. Desuden bør alle Valdemarer være udmærkede Folk, og det slaaer bedst til, naar vi blot have Valdemar den Store, Valdemar Seir, Valdemar Atterdag og saa denne Valdemar: hvad Tilnavn skal vi nu give ham?"

„Den Uovertræffelige!"

„Nei, det er dumt."

„Valdemar Løve da."

„Nej, det minder om den tyske Henrik Løve."

„Bjørn da."

„Hvorfor ikke heller Ulv?"

„Nei, saa hellere Hund." — „Eller Kat." — „Eller Griis."

„Nei, lad os saa hellere kalde ham for Gimmerlam," sagde Thomas.

„Skal vi saa ikke endnu heller slet ikke kalde ham med noget Tilnavn," svarede jeg. „Det behøves jo aldeles ikke; han er Keiser, og de Andre vare Konger: vi sige altsaa blot Keiser Valdemar, ligesom man blot siger Keiser Napoleon."

„Ja, men jeg synes dog, at man ogsaa maatte kunne finde paa et ordenligt Tilnavn til de To," svarede Christian eftertænksomt.

„Nei, det er umuligt," svarede jeg. „De To ere for store til, at noget Tilnavn kan passe paa dem."

Denne Vending behagede Christian, saa at han opgav Forsøget paa at skaffe de to Keisere Tilnavn. „Men," tilføiede han, „de skal dog ikke ligne hinanden altfor meget: jeg vil dog nok have, at Valdemar skal være den største og noget mere rask Soldat, end Napoleon var."

„Ja, han skal ligne Ney noget mere," svarede jeg.

Denne tappre Marschal var vor fælles Yndling, og især blev Christian veltalende ved at høre hans Navn og havde da almindelig en eller anden Begivenhed paa rede Haand om ham. Ogsaa nu svarede han strax:

„Ja, det er meget rigtigt: det er just det, han skal; thi Marschal Ney var dog den gevaltigste blandt dem allesammen. — Jeg læste just forleden Dag," vedblev han, idet han hævede sig noget op paa Cothurnen, hvortil Christian ikke var ganske uden Tilbøjelighed, „hvorledes de franske Tropper paa Tilbagetoget fra Moskov bleve fordrevne fra en Bro, de skulde forsvare, saa at Fjenden allerede næsten var ovre, og hvorledes Ney, der førte Arrieregarden og var den Første i Armeen efter Keiseren, da selv kastede sig ned paa Broen, sloges som simpel Soldat med Kaarden i Haanden og i flere Minuter standsede Russernes hele Hær, indtil de franske Soldater endelig igjen vendte om og styrtede ham tilhjælp og forjog Fjenden. — See, det kunde jeg nok have Lyst til selv at udføre, blot med den Forandring, at jeg ikke vilde være simpel Marschal, men derimod Keiser Valdemar selv. — — Iøvrigt," fortsatte han med sin ligegyldige, men dog ikke ganske fordringsfrie Mine — „iøvrigt begyndte Michel Ney, som bekjendt, med at være Væversvend." — — Christian gjorde her en Pause og saae paa os med en Mine, som om han vilde spørge: „Hvad sige I dertil?" hvilket Thomas besvarede med at yttre:

„Ja, ikke var det nogen ringe Gjerning, den der, helst

af En, som kuns havde været Væver. Men ellers læste jeg da her forleden i den gamle Bog, som Herremanden har laant os ud i Borgestuen, om en Mand, som hed Jakob, der stod ganske ene paa Volden i over to Timer og sloges med hele Fjendens Mandskab. Og altstille saa ventede han paa, at der skulde komme Nogen og hjælpe ham; men der kom hverken den Ene eller den Anden; — og saa tilsidst maatte han da selv alene slaae dem ihjel allesammen, ligesaa mange som de var, og der stod da, at de vare over sex Hundrede imod ham. — Det var nok ovre i Holland, at det skete; men det var da ellers en dansk Mand, som udgjorde det."

„Ja, det var Jakob von Thyboe," svarede jeg. „Men der er bare den Omstændighed ved, at det er Løgn."

„Ja, men det er det Andet kanskee ogsaa."

„Du er ret en stridig Rad, Thomas! Det er vist for at efterligne Apostlen, at Du altid er saa vantro."

„Ja, Thomas er ret et Fæ!" istemte Christian, uden at det dog lod til, at denne Enighed nedtrykkede Thomas synderlig.

„Iøvrigt," vedblev jeg, „er det faldet mig ind, at vi næsten aldrig tænke paa Søkrig, men blot paa Krig tillands, og jeg kunde derfor have Lyst til ligesom Alcibiades i nogen Tid at afvexle med Land- og Sø-Seire. — Desuden har jeg tænkt paa at udføre Henrik den Fjerdes Plan, at dele Europa i et passende Antal lige store Republiker, saasnart jeg først har faaet Tyrkerne jagede ud; thi det maa jeg rigtignok være enig med Thomas i, at de Hunde ikke skal taales her; hvorimod deres Land bør gives til Grækerne. — Men den Plan vil vel nok møde en Deel Modstand, og det bliver derfor nødvendigt at bane den Vei gjennem adskillige Slag baade tillands og tilvands; og da jeg just imorges kom til at læse om den taalmodige Hjob, at han havde 7 Sønner og 3 Døttre, faldt det mig ind, at det netop ogsaa kunde være et passende Antal af vundne Slag. Inden jeg sætter mine Planer

igjennem, troer jeg derfor, at jeg vil vinde 7 Landslag: det kan være Sønnerne; og 3 Søslag: det kan saa være Døttrene. Fordelingen af Slagene har jeg opskrevet mig paa et Stykke Papir, men det er blevet liggende hjemme."

Efter nogen Beklagelse herover bleve vi enige om, at det skulde hentes af Thomas, som, da han havde sin faste Station i Marken, almindelig var ligesaa villig til at gjøre sig et Ærinde hjem, som vi Andre dertil vare uvillige af Frygt for, at der, hvis høiere Vedkommende fik Øie paa os, skulde blive lagt Hindringer iveien for en fornyet Udflugt i Marken: en Frygt, som Thomas med Føie aldrig nærede. Da han derhos vidste, at han ikke betroede Hjorden til Leiesvende, men til troe og gode Hyrder, begav han sig trøstig paa Veien, efter at jeg havde betegnet ham den Bog in quarto, de Hofmans Danske Adelsmænd, hvori Dokumentet laae.

Efter med det Samme at have røgtet nogle private Forretninger vendte Thomas tilbage, hvorpaa Forslaget, lydende som følger, blev oplæst:

„Af *Landslag* vindes:
Over Russerne 2.
— Englænderne 1.
— Tyrkerne 1.
— Preusserne 1.
— Østerrigerne 1.
— det tydske Rige 1.
Summa: 7.

Af *Søslag* vindes:
Over Russerne 1.
— Englænderne 1.
— Tyrkerne 1.
Summa: 3.

Summa Summarum: 10."

Efterat det Oplæste uden nogen Ændring var antaget, udviklede der sig nu ved fælles Samvirken en levende Fremstilling af en Søkrigs Rædsler og Nydelser; men da Læseren har faaet saa udtømmende en Beskrivelse over en Landkrig, turde det være mindre nødvendigt at gaae ind i en fuldstændig Detail af Søkrigen. Med særlig Forkjærlighed dvælede vi ved Tanken om, hvorledes Slaget, der skulde staae paa Kjøbenhavns Rhed, efterhaanden, naar Fjenden begyndte at vige, vilde trække sig forbi Toldboden, og hvorledes man da derindefra, den ene Gang efter den anden, vilde faae at see et dansk Skib naae op til et flygtende engelsk og en Stund seile ved Siden af det under gjensidig Dundren indtil endelig Ilden standsede, og Røgen trak bort; hvorpaa man da i Kikkerten kunde skjelne det danske Flag vaie over det engelske. Iøvrigt skulde Forfølgelsen ikke hermed være endt, men fortfare op igjennem Sundet forbi Helsingør og Helsingborg og langt ud i Kattegattet, hvor det tilsidst endnu vilde lykkes at tage to af de bedste fjendtlige Linieskibe, der allerede ansaae sig for frelste. — Ei mindre kvægende var det at tænke paa det Blodbad, der vilde blive ombord paa de Skibe, der ret havde været med, hvilket de iøvrigt alle skulde have været. Til Udgangspunkt benyttede vi efter Christians Forslag Capitain Lassens „Prøvesteen", som efter Slaget d. 2den April af 700 Mand havde 550 Døde og Saarede. Dette Forhold blev anseet for passende, og grundige Beregninger anstilledes for at udfinde, hvor mange Døde og Saarede der da vilde blive, naar hele Flaadens Mandskab beløb sig til 7000, 14,000, 21,000 etc. Iøvrigt vilde Christian og jeg begge være blandt de Saarede, hvorimod Thomas meente, at der paa den Maade gik for meget Mandskab tilspilde; hvorfor han nok vilde forblive usaaret. — Da jeg i de samme Dage havde læst Noget om Havfruer, kom jeg til at yttre, at det vel ogsaa kunde hænde, at en saadan viste sig under Slaget; men dette stødte strax paa Opposition hos

Thomas:

„Nei, det kan aldrig hænde sig," udbrød han, „for saadanne Havfruer det er bare Løgn og Opfindelse altsammen. Det er ikke Andet end Søkøer, som er langt borte."

„Aa Sludder, Thomas!"

„Nei, det er ikke Sludder, ikke! Det er, hvad jeg selv har seet hvert Ord i en Bog, som Gartneren har, hvor det staaer at læse. Christian han har ogsaa seet Bogen og veed, at det er, som jeg siger."

„Ja, deri maa jeg jo rigtignok give Thomas Ret," sagde Christian. „Fortællinger om Havfruer og slige Væsener er kun Overtro og Fabel, — hvorvel der dog ofte deri skjule sig meget smukke Tanker."

Disse Yttringer førte Samtalen hen paa andre Æmner, og Christian tog deraf Anledning til at bemærke, at det dog var underligt nok, at vi altid talte om Krig og Krigsbedrifter: „Der er jo dog," bemærkede han med Rette, „ogsaa meget Andet til, som man kan tale om og tænke paa."

„Ja," sagde jeg, „men der er dog ikke noget Andet, hvorfor næsten alle Folk i Hjertet har saadan Respekt som just for Krigsbedrifter."

„Ja, men veed I, hvorfor det er?" sagde Thomas.

„Naa?"

„Jo, det skal jeg sige Jer. Det er, fordi den meste Deel kan ligesom finde paa sig selv, at, naar det rigtig kom til Stykket, saa vilde de løbe deres Vei; og derfor synes de, at det er saa bestemt gjort af dem, der bliver staaende."

„Du er i Grunden ikke saa dum, som Du lader til, Thomas!"

„Aa nei, der er vel kanskee de, der ere meer dumme endda."

I en Phantasts Liv er, som berørt, Phantasierne Begivenheder, gjennem hvilke Helten udvikler sig, og som derfor

trænge til Meddelelse, ligesom i andre Fortællinger hans Bedrifter og Hændelser. Som disse behøve ogsaa Phantasierne, naar Spiren til dem ligger i Jordbunden, kun liden Anledning for at fremkaldes; og en saadan gav Christian, da vi næste Gang mødtes, ved en stor Bog, som han kom bærende med ud i Marken. Paa vore Spørgsmaal om, hvad den indeholdt, svarede han: „Det er en Bog, som jeg har taget med i Anledning af, hvad vi sidst talte om, — at vi tænke for meget paa Krigsbedrifter. Den handler om ganske andre Ting og er just ypperlig, naar man ikke selv kan finde paa noget Morsomt. Det er Statskalenderen, som vi nylig have faaet hjemme, og som man kan bruge paa mange forskjellige Maader. — Saaledes kan man f. Ex. tænke sig, at man har Ret til at vælge et vist Antal af de Poster eller Værdigheder, som findes paa det Blad eller den Side, man slaaer op. Det har jeg just prøvet nogle Gange, og, om I synes, kunde vi jo gjerne forsøge det nu her." Da Ingen gjorde Indvendinger, erklærede Christian, at han da først vilde forsøge sin Lykke; vi Andre skulde derpaa følge efter, saa at Hver fik Lov til at vælge tre Værdigheder.

Med en Omhu, som syntes at vise, at han ikke var aldeles fremmed for Statskalenderens indre Økonomi, aabnede Christian derpaa Bogen, medens vi Andre saae til i taus Forventning. En tæt trykt Side med en stor Mængde Navne viste sig for vore Øine.

„Midt i alle Kammerherrerne!" udbrød Christian med tilfreds Ansigt: „Naa, det var ikke daarligt! Ti nu stille!

— Nummer Eet: „Stiftamtmand over Sjællands Stift";

— Nummer To: — bi nu lidt! — Nummer To: „Breide, Greve af Rantzau!"

— — Men nu Nummer Tre: der gjælder det; det maa alvorlig overveies. Hvad siger Du om „Comthur af den hvide Falk"? Det lyder forbandet godt."

„Jeg troer dog, at jeg heller vilde være Herre til Skjold-

næsholm og Svenstrup."

„Ja, men det er ikke nogen Værdighed eller Post."

„Jo, det er en meget god Post."

„Ja, ja da. Men saa maa jeg opgive at blive Stiftamtmand; thi Comthur af den hvide Falk, det synes jeg dog ikke, jeg vil undvære. — — Paa den Maade vilde Resultatet altsaa være, at jeg blev: „Breide, Greve af Rantzau til Skjoldnæsholm og Svenstrup, Comthur af den hvide Falk"! — Det var jo ikke saa ringe endda. Men Kammerherre antager jeg da ogsaa, at jeg uden Videre maa være; thi det gjælder jo om alle dem, der staae paa den Side."

Med Liberalitet blev dette tilstaaet; hvorpaa Touren kom til mig. Paa Lykke og Fromme slog jeg op bag i Bogen og traf der paa Landets 17 Grevskaber og 14 Baronier: et rigt Omraade, som heller ikke var ganske fremmed for min Phantasi. — „Naa, nu skal jeg ordenlig tage for mig!" udbrød jeg: „her er Noget at vælge imellem. — —

For det Første: „Frisenborg, erigeret 1672 for Mogens Friis; er 6677 Tønder Hartkorn, Ager, Eng, Skov- og Mølle-Skyld. Skovenes Areal udgjør 10,920 Tønder Land. Besidderen har Kaldsret til 2 Birker og 34 Kirker", samt adskillige andre Rettigheder og Agrements. — Det var Nummer Eet."

„Det var ellers ikke nogen daarlig Gaard, den!" sagde Thomas. „Den er da, saa en Mand kan leve af den baade med Kone og Børn og endda svare Hver Sit."

„Ja, man skal dog have Exempler paa det Modsatte. Jeg vil derfor for en Sikkerheds Skyld tage mig endnu et godt Grevskab, nemlig Langeland, — som jo rigtignok ikke udgjør Meer end 2700 Tønder Hartkorn, men hvortil der til Gjengjæld hører gode Capitaler. Det ligger desuden paa en Ø, hvoraf jeg vil tilkjøbe mig Resten og saa arrangere mig der, ret som jeg synes; thi i den Henseende, maa jeg sige reent ud, gaaer det mig ligesom Sancho Panza: jeg vil aller-

helst have mig en Ø, som jeg rigtig kan raade over, saadan for min egen Mund. Jeg vil da boe paa Tranekjær, midt paa Øen; det skal være en gammel, vældig Borg med Taarne og tykke Mure, og saa har den saadant et godt Navn. Men desuden vil jeg bygge mig et smukt, hvidt Slot i italiensk Stiil nede ved Kysten, hvor ogsaa mit Skib skal ligge. Det skal være en udmærket Hurtigseiler og i alle Henseender excellent indrettet; i Kahytten vil jeg have Bøger og Landkort og Sligt, saa at jeg kan tilbringe flere Dage paa Søen og dog more mig fortræffelig. Vil jeg leve som Eneboer paa Landjorden, lader jeg Havnen lukke og tilsteder ingen Fremmede Adgang til min Ø. En mageløs Dyrehave maa jeg ogsaa kunne oprette paa den; og paa de smaa underlydende Øer vil jeg forplante vilde Dyr: paa en f. Ex. Bjørne og Ulve, og paa en anden Vildsviin og Elsdyr, der nu ere nær ved at uddøe, men som her skal finde Fristed. — For mit Ophold i Kjøbenhavn vil jeg lade mig bygge et stort Palais med Jerngitter foran, ligesom Schimmelmanns: det kunde ligge f. Ex. i Kronprindsessegade ligeoverfor Indgangen til Kongens Have og altid følge med Godset. Endnu bedre var det forresten, om jeg kunde faae Rosenborg at kjøbe; det vilde just passe for mig.

— Mit tredie og sidste Grevskab skal være Lethraborg: det ligger saa nær ved Kjøbenhavn, og desuden hører det gamle Leire derunder, og det kunde jeg nok have Lyst til at eie."

„Ja, men Greve bliver Du ikke," udbrød Christian; „og Du faaer heller ingen Ordener."

„Jo, saasnart man eier et Grevskab, er man Greve. Og hvad Ordener angaaer, saa skal man foragte dem, naar man eier tre Grevskaber: det er just gentilt."

„Men et berømt Navn som Rantzau faaer Du ikke: Du maa nøies med Dit eget Navn."

„Det er ogsaa et meget godt Navn: „Conrad Cornelius

Malcolm"! Det klinger jo, som man kan slaae en engelsk Tyr ihjel med det."

„Ja, men sgu ingen Tyr fra Tyrol!" sagde Thomas; „idetmindste vover jeg da vor den blissede."

„Det skulde Du dog nødig gjøre, Thomas! — Navnet skal jo nemlig staae paa en dygtig Øxe."

„Naa saaledes — ja, det bliver nu en anden Udtolkning. Paa den Maade kunde man slaae en Løve ihjel bare med „Thomas Peder". — Men ellers er det vel nu paa Tiden, at jeg ogsaa skal til at have min Deel, for det er nok snart saa Dags, at man skal til at flytte Bæster."

„Ja, der har Du Bogen."

„Naa ja, Tak. — Men for at det kunde være gjort i en Hastighed, saa vil jeg da nok gjøre paa den Maade, som det gik her forleden Dag, at jeg tager lige det Samme, som I Andre have udvalgt; og saa vil jeg dertil blot have Jens Larsens Gaard: for det er da den bedste Bondegaard her i Sognet."

„Nei stop, min gode Thomas! Der kan maaskee nok være to Comthurer af den hvide Falk; men der kan rigtig ikke være flere end een Eier af Frisenborg. Vil Du have Noget, saa maa Du selv erhverve Dig det og selv slaae op i Bogen: kan Du der træffe paa Jens Larsens Gaard, saa kan Du tage den, men ellers ikke."

„Det er ogsaa fælt, saa I er nøieseende. — Naa ja, saa faaer jeg vel til det da. Conrad han fik jo Sit bag i Bogen, saa at der troer jeg da, at jeg ogsaa vil prøve paa det. — — Hvad er det for Noget? Det er jo ikke Andet end hele Sider fulde af Fruentimmernavne."

„Thomas!" udbrøde begge vi Andre i Munden paa hinanden: „Thomas! Glæd Dig! Du skal være Frøken! adelig Frøken! Klosterfrøken i et Frøkenkloster."

„Nei, gu skal jeg ei."

„Jo, det er en afgjort Sag."

„Nei, det antager jeg da ikke."

„Jo, det kan Du frit bande paa. — Men Du kan faae de allernydeligste Navne: Thecla Malvina Rosaura v. Buchwald! — Armida Francisca v. Hedemann-Hespen! — Signe Cathinka Clarissa v. Wedderkopp!" —

„Nei, jeg bryder mig ikke om at hedde hverken Wedderkopp eller Edderkop, — saa kunde jeg ligesaa gjerne hedde Mistemad."

„Ja, Du kan ogsaa faae andre Navne: der er Nok at vælge imellem. Men i Kloster skal Du; og Frøken skal Du være."

„Nei, aldrig her i Verdens Rige skal det skee: saa vil jeg heller være den, jeg er, og ikke faae nogen eneste Ting efter den lede Bog."

„Det er just en rar Bog, som har gjort Christian til Comthur af den hvide Falk og skaffet mig tre gode Grevskaber."

„Nei, det er den ledeste Bog, som nogensinde kan være skreven. Den er blot gjort for at forlokke Folk og forblænde Øinene paa dem."

„Og jeg siger Dig, Thomas! at det just er en sandfærdig Bog, og at der ikke er et Ord Løgn i den. Men for at Du ikke skal have mindste Grund til at være vred paa den længer, saa skal Du nu see, hvor ædel jeg skal være. Her paa næste Side staaer en Liste over de Rettigheder, som Dit Frøkenkloster har mod nogle andre Godser: af dem vil jeg nu give Dig Lov til at tage, hvilken Du vil, og udøve den mod et af mine Grevskaber."

„Ja, men det skal være det, som er her i Sjælland."

„Aa ja, lad gaae. — Men saa tilstaaer Du vel ogsaa, at jeg er en Menneskeven?"

„Aa ja, saadan til Ordenlighed. Men ellers kunde jeg da nok begribe, at der maatte komme en anden Redelighed paa den Sag. Det kunde aldrig ende med det Udfald: Det var jeg sikker nok paa."

„Hør, Thomas! Du er ligesaa fuld af Utaknemlighed, som jeg af Høimodighed: Du burde skamme Dig som en

Hund, burde Du! — Men vælg nu, hvad Du vil have, medens jeg lægger mig her ved Siden af Grev Breide."

Efter nogen Tids Overvejelse erklærede Thomas, at han nu havde bestemt sig. „Her staaer en Rettighed til at have fireogtyve Oldensvin frit paa Skov i 3 Maaneder af Aaret: det troer jeg nok, jeg vil tage, for det er ingen ringe Retttighed."

„Det var da et underligt Valg. Hvad vil Du saa gjøre med Dine Svin i de andre 9 Maaneder?"

„Aa, naar jeg blot har Rettighed til at gjenne dem ind paa Din Skov i de 3 Maaneder af Aaret, saa skal jeg nok lave det, saa at de ogsaa er der den meste Tid af de andre; og om det skulde ogsaa arrivere sig, at der løb et Par Smaagrise med eller kanskee en Posegris eller to, udover de 24, saa kunde det jo da heller ikke ødelægge nogen Mand. For det er nu sikkert nok, at der ikke er noget Slags Kreatur, som er bedre at have paa den Maade end Svin — og saa da Ænder, for den, som forstaaer sig paa det: de kan gaae rigtig saa pænt og pille og nappe paa Andres Jorder, og saa saare Eiermanden kalder ad dem, saa kan de dog komme ligesaa hastig og bestemt, som om de havde rigtig Menneskeforstand."

„Men paa den Maade snyder Du mig jo."

„Ja, det maa jeg vel nødsages til, naar jeg skal have Noget ud af det."

En Søndag Morgen traf jeg Christian læsende i nogle Reisebeskrivelser over Asien og Afrika, for hvilke Verdensdele han var bleven begeistret ved at læse „Aladdin" og „Fiskeren". — „Conrad!" raabte han mig imøde: „Hvad skal vi dog gjøre for at komme til Afrika?"

„Aa, det kan jo ikke være saa svært."

„Ja, men det skal være strax."

„Ja, det kan vel ogsaa lade sig gjøre. Idag er Onkel borte, saa at vi have god Tid; og jeg tænker just i den Anledning paa at ride ud i den vide Verden. Har Du Lyst, kan Du gjer-

ne følge med som Secretair."

Christian gik et Par Gange op og ned ad Gulvet: „Det er et Ord!" raabte han derpaa, som om han fattede sin Beslutning. „Ja, vi reise til Afrika, og det uden at spilde et Minut."

Derpaa greb han sin Kasket, og vi fulgtes ad ud paa Gaarden, hvor vi traf Thomas, der højtideligholdt Søndagen ved at sidde i rene Skjorteærmer paa Brøndtruget og fløite en Vise, af hvilken han dog ved Enden af hvert Vers med klar Røst sang Omkvædet, der, hvis jeg husker ret, lød saaledes:

„Ja Vennerne, de er jo mange;
Men polidske Folk, de er dog fleer".

I den melancholske Livsanskuelse, som disse Stropher udtalte, blev han nu forstyrret, idet vi allerede i Frastand tilraabte ham:

„Thomas! Du er jo ogsaa fri idag; — skynd Dig! Vi skal ud at ride."

„Hvorhen skal det være?"

„Til Afrika."

„Skal vi saa langt?"

„Ja, endnu længer maaskee!"

„Naa, ja saa jager det vel ikke saa stærkt: saa komme vi dog ikke frem idag."

„Jo vist, vi skal være hjemme igjen til Middag."

„Hille den væltende Syge! Jeg troede, der var et Par tusind Mil til."

„Ja, det er der ogsaa; men skynd Dig nu blot, saa skal vi være der om et Øieblik."

„Det kan jeg da ellers ikke begribe. Men det forstaaer sig, derfor kan det jo gjerne være noget Sludder. — Naa, hvilke Heste skal vi saa tage da?"

„Jeg vil have den gamle Ridehoppe," sagde Christian; Conrad tager den graae, og saa kan Du jo tage Stykhesten."

„Den gamle Kameel! Nei den vil jeg da rigtignok ikke have."

„Kameel, siger Du! — Men det er just det allerypperligste: jeg vilde blot ønske, at vi alle tre havde Kameler."

„Saa kan I jo bare tage de to Røde: de kan tjene for Kameler, hvor det skal være."

Dette Forslag antog Christian med megen Iver; hvorpaa vi da sadlede og vandede vore Kameler. Thomas gjorde rigtignok Indsigelse mod at give dem Vand umiddelbart før Reisen; men Christian svarede, at den Regel jo kunde være god nok for Heste, men for Kameler kunde den ikke gjælde; disse skulde just lige før Reisen altid drikke for flere Dage. „Naar vi komme ud i de store Sandørkener," vedblev han, idet han kom ihu sine Reisebeskrivelser, „ville vi desuden upaatvivlelig komme til at lide Vandmangel og plages af den forsmædeligste Tørst: vi maae da slagte en af vore Kameler og drikke det Vand, som er i dens Mave; hvilke endnu efter flere Dages Forløb vil befindes saa frisk og velsmagende som det klareste Kildevand."

„Aa ja, det er jo nok troligt," svarede Thomas. „Men jeg skal da ellers ikke have Noget af det Kildevand. — Den Slags Kildevand, som saadan kommer ud af en Hest, det har vist ikke nogen større Velsmag."

Christian vilde have svaret bittert, men da vor Karavane i det Samme satte sig i Bevægelse, tabte hans Ord sig i det almindelige Glam, som vor Reise opvakte: Fairfax og Bjørn, der tjente som Lænkehunde, klagede med hæftig Længsel, medens Pallas og Springfort med ivrigt Bjæf dandsede baglænds foran Hestene og derpaa i Spidsen for Toget veltilmode hastede ud ad Veien.

I nogen Tid gik det fremad i rask Trav, indtil et Stykke ujevn Vei standsede Farten og derved igjen tillod en mere sammenhængende Meddelelse.

„Nu, Christian! Mener Du, at vi snart have naaet Afrika?" begyndte jeg: „Naar jeg skal være ganske ærlig, forekommer det mig, at den tykke Hvedemark her ikke har me-

gen Lighed med de afrikanske Sandørkener."

„Lad være at see Dig omkring," sagde Christian, der red med nedslagne Øine, „og betragt blot Veien, saa kan vi godt antage, at vi er midt i en Sandørken."

„Mon der dog skulde være saa mange Graastene i en Sandørken? Det kan jeg næsten ikke antage. Troer Du ikke snarere, at vi er i det stenede Arabien?"

„Du siger Noget!" udbrød Christian. „Naar vi reise tillands, maae vi jo nødvendigvis passere Arabien: og det er umuligt, at vi kan være komne længer endnu. Det kan ansees for afgjort: — vi er i Arabien! Og her ender jo den stenede Vei, saa at vi nu vistnok have naaet Begyndelsen af det lykkelige Arabien."

Med disse Ord løftede Christian igjen Øinene fra Jorden og saae sig omkring med et Udtryk af Henrykkelse: „Ak ja, hvilket deiligt Land! Hvilken Rigdom! Hvilken Frugtbarhed! Det er noget Andet end det magre Europa. See, hvilken svær, bred Sæd her staaer, det var nok den, Du antog for Hvede, min gode Conrad! Ha ha! Jeg maa lee ad din Uvidenhed, — skjøndt paa en Maade har Du maaskee Ret, det er uden Tvivl tyrkisk Hvede eller Mais. Ja, det er det: vi ride her mellem vide Maismarker; thi I maae ikke troe, at Markerne her ere egenlig dyrkede eller besaaede. I disse lykkelige Himmelstrøg gjør Naturen Alting selv!" —

Al denne Snak behagede aabenbart ikke Thomas, hvem denne Phase af Phantasilivet traf altfor uforberedt; ja, han syntes endog tilbøielig til at ansee det Hele for et underfundigt Forsøg paa at mystificere ham. Dette vakte en ond Lyst hos mig til ogsaa at yde mit Bidrag til Sagen, og da Lysten jo driver Værket, faldt det mig ikke vanskeligt i en Hast at orientere mig i de fremmede Zoner. — Det Første, mit Øie faldt paa, var et stort vildt Rosentræ, der stod paa et Gjærde, med sine mange røde Blomster. „Bi lidt!" raabte jeg, idet jeg afrev nogle af disse og lugtede til dem: „Hold Jere Kameler

an! — Tager jeg ikke meget feil, saa have vi her et ualmindelig smukt Exemplar af Boa Uppas eller Gifttræet, der er kjendeligt saavel ved sine Blomsters Skjønhed, som ved den tillokkende og farlige Lugt, der boer i disse. Eller hvad mener Du, Thomas?"

„Jeg mener, at Du og Christian ere noget mere tossede idag, end I pleier van at være."

„Men er Du da ikke henrykt over det deilige Træ, Thomas? Hvilken Rigdom af prægtige Blomster og hvilken yndig Lugt! — Bliver Du ikke begeistret?"

„Nei, jeg gjør ikke. Jeg kan ikke see noget Rart ved et gammelt Rosentræ." "

„Ja, det er fordi Du allerede synes, at Du er vant til at see det. Men tænk Dig nu rigtig, at Du aldrig har seet saadan en Boa Uppas før, saa skal Du undre Dig over, hvor smuk den bliver."

„Nei, det vil jeg ikke tænke. Jeg tænker aldrig saadanne Tossestreger."

„Tys, Thomas! Du maa ikke være saa sjællandsk. Husk paa, at Du er i Arabien! —Alligevel," vedblev jeg, „maa jeg tilstaae, at der er Noget i Tanken herpaa, som gjør mig urolig. Der er jo nemlig Ingen af os, der, saavidt jeg veed, forstaaer Arabisk; og det er jo dog virkelig betænkeligt, naar vi reise i Arabien. Hvad skal vi gjøre ved det? Hvordan skal vi dog kunne gjøre os begribelige for Landets Børn? — Du seer saa ligegyldig ud, Thomas! Kan Du maaskee Arabisk!"

„Ja, der er ikke Noget i Veien. Lad kun mig snakke med Landets Børn: jeg skal nok udtolke Alting."

„Naa, Gud ske Lov! Der lettede Du en slem Sten fra mit Hjerte. — Men se nu tilhøire, Thomas! Der er Noget for Dig. Seer Du de vilde Bøfler, der gaae og græsse under Træerne derhenne, — Palmetræer, formoder jeg, at det er; — hvor de see brøsige ud! Betragt engang den gamle Bøffeltyr: hvilken Bringe han dog har, og hør, hvor han brummer!"

„Jeg synes, han brummer ligesom en anden Bondetyr."

„Nei, Thomas! Der gjør Du ham Uret. Man kan tydelig høre, at det er et Dyr, som aldrig har seet Mennesker før, men kommer lige ud af Urskovene. — Og forresten, naar jeg tænker mig ret om, saa er det, Gud hjælpe mig! Uroxer: Bøfler kunde umulig have saa vildt et Udseende. Ja, der er ingen Tvivl om, at det er Uroxer. — — Den gamle Bøffeltyr bliver saaledes egenlig en gammel Urtyr."

„Ja, det gjør den vel nok," sagde Thomas. „Men hvor mon det ellers kan være, at den gamle Urtyr, inde fra Skovene af, har faaet et ordenligt Bræt for Panden ligesom en rigtig simpel Tyr hjemme fra vor By?"

„Ja, seer Du", svarede jeg efter et lille Ophold: „For det Første veed Du jo nok, Thomas! at een Nar kan spørge om Mere, end ti Kloge kan svare paa. — Og dernæst maa jeg bemærke, at det sikkert ikke er noget ordenligt Bræt, som Du siger: det er blot en Træklods, et Stykke af en stor gammel Gren, som en Dag, da Uroxerne gik inde i Urskoven, formodenlig er falden ned; saaledes som det saa tit gaaer i den Slags Skove, at de gamle trøskede Træer pludselig styrte omkuld af Ælde. Grenen har da fæstet sig paa Tyrens lange Horn og er bleven siddende. Der skeer jo saa meget mærkeligt i Naturen."

„Ja, det skal jeg jo aldrig negte til," sagde Thomas. „Men skulde vi dog ikke for en Visheds Skyld ride tilbage til den Tyr og see, om ikke det Bræt skulde være bundet med et Stykke Reb."

„Nei," svarede jeg, idet jeg sporede min Hest; „nei, Thomas! det var at friste Gud, naar man uden Nødvendighed red hen til slige glubende Dyr. Maaskee er den omtalte Gren endogsaa falden ned for vor Skyld, for at ikke den vilde Tyr skulde sønderrive os, naar vi nu kom i Nærheden af den: — Gud regerer jo Alting viselig."

Dette religiøse Argument, der var et af Præstens Mund-